

ספורי הזוהר

בְּלִשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

מְלֻקֵט מִכָּל סִפְרֵי הַזוהַר הַקּוֹדֶשׁ

לְתַנּוּא הַאֲלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי זְע"א

אור הזוהר - ספורי הזוהר

גליון 33

האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

ההפצה בחינם ולתרומות: 0527651911

תפלות המתים מגנות על החיים

אמר לו, ואתם האם יודעים בצער החיים?
אמר לו, נשבע בשר הקבר, אם לא
בקשותינו על החיים, לא היו עומדים אפלו חצי
יום בעולם, ועכשו התעוררתי כאן, שהיו
אומרים לי בכל יום שבמהרה יבא לכאן בני,
ולא ידעתי אם בחיים או במות.

אמר לו רבי יהודה, מה מעשיכם באותו
העולם? רעש הקבר ואמר, קומו לכו,
שעכשו מכים את בני. תמהו וברחו משם כחצי
מיל. ישבו עד שהאיר הבקר. קמו ללכת, וראו
איש אחד שהיה רץ ובורח, והיה שותת דם על
כתפיו. אחזו בו, וספר להם את המעשה. אמרו
לו, מה שמך? אמר להם, לחמא בר לינאי.
אמרו, ומה [בן] לינאי בר לחמא היה אותו
המת. ופחדו לדבר אתו יותר, ולא חזרו. אמר
רבי אבא, זהו שאמרו שתפלות המתים מגנות
על החיים, מנין לנו? שכתוב "ויעלו בנגב ויבא
עד חברון".

רבי יהודה בר שלום היה הולך בדרך, ורבי
אבא היה עמו. נכנסו למקום אחד ולנו
שם. אכלו. כשרצו לשכב, שמו ראשם באותו
תל של הארץ שהיה שם קבר אחד. עד שלא
נרדמו, קרא קול אחד מהקבר ואמר, הזרע
שלי הולך לאדמה. שתים עשרה שנה היה
שלא התעוררתי פרט לעכשו, שפרצוף בני אני
רואה כאן.

אמר רבי יהודה, מי אתה? אמר לו, אני
יהודי, ואני יושב נזוף, שאיני יכול
להכנס משום אותו
צער של בני שגנב
אותו גוי כשהיה קטן
ומלקה אותו כל יום,
והצער שלי דוחה
אותי מלהכנס
למקומי, ובמקום זה לא התעוררתי פרט
לעכשו.

ומי שלא ראה חכמה זו לא ראה אורות מימיו

כָּלֵל הַעוֹלָה שְׁחִיב אָדָם לִידַע שְׁמוֹ וְתַבְרָהּ וּמִי שְׁלֹא רָאָה חֲכָמָה זוֹ לֹא רָאָה אֲוֵרוֹת מִיָּמָיו וְהַכְּסִיל בְּחִשְׁףֵהוּ הוֹלֵךְ כּוֹ' וּמִי שְׁלֹא רוּצָה בְּחֲכָמָה זֹאת הוּא כְּגוֹף בְּלֹא נִשְׁמָה וּבְדוּרוֹת אֵלּוּ מִצְוָה וְשִׁמְחָה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁתִּתְגַּלֶּה חֲכָמָה זֹאת דְּבִזְכוּתָא יְבוֹא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.
(אוצרות חיים דף יח:)